

Sygn. akt VIII C 1967/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa głównego J. F.

przeciwko P. G.

o zapłatę

sprawy z powództwa wzajemnego P. G.

przeciwko J. F.

o zapłatę

I. 1. w sprawie z powództwa głównego zasądza od pozwanego P. G. na rzecz powoda J. F. kwotę 2.900 zł. (dwa tysiące dziewięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł. (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddała powództwo główne w pozostałej części,

II. 1. w sprawie z powództwa wzajemnego oddała powództwo,

2. zasądza od powoda P. G. na rzecz pozwanego J. F. kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1967/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 marca 2015 roku powód główny J. F., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu P. G. powództwo o zapłatę 2.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2014 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego.

W uzasadnieniu J. F. wskazał, że w dniu 19 września 2014 roku zawarł z P. G. umowę na montaż bramy garażowej (...). Cena usługi została ustalona na kwotę 3.900 zł, na poczet której zamawiający uiścił kwotę 1.000 zł. Powód wykonał zamówioną usługę, za którą wystawił fakturę VAT. Zamawiający odmówił jednak podpisania protokołu odbioru prac montażowych wyjaśniając, że uczyni to w biurze powoda i wtedy też rozliczy się z umowy, do czego ostatecznie nie doszło. W dniu 3 grudnia 2014 roku pozwany zakwestionował prawidłowość montażu, na skutek czego powód zmienił montaż bramy i przywrócił próg garażu do stanu poprzedniego. Pomimo wykonanych prac pozwany nie wywiązał

się z obowiązku zapłaty pozostałej części ceny. W związku z powyższym powód pismem z dnia 19 stycznia 2015 roku wezwał pozwanego do zapłaty.

(pozew k. 2-4)

W dniu 30 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 1848/15), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 21)

Nakaz ten P. G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości. Nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy pozwany podniósł, że brama została źle zwymiarowana, a nadto nieprawidłowo zamontowana, co było przyczyną odmowy podpisania protokołu odbioru prac. W dniu 3 grudnia 2014 roku pozwany wezwał wykonawcę do usunięcia stwierdzonych wad, czemu powód nie zadośćuczynił, podjęte przez niego w dniu 17 grudnia prace nie przyniosły bowiem oczekiwanego skutku. Wówczas pozwany zlecił innej firmie wykonanie oceny prawidłowości wykonanego przez powoda montażu bramy garażowej. W następstwie przeprowadzonych oględzin stwierdzono liczne wady montażowe, które miały charakter istotny. Wobec powyższego pismem z dnia 9 marca 2015 roku pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy oraz zażądał zwrotu wpłaconej zaliczki.

Jednocześnie P. G. wystąpił przeciwko J. F. z pozwem wzajemnym wnosząc o zasądzenie kwoty 1.000 zł tytułem zwrotu zaliczki, z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

(sprzeciw k. 30-32, pozew wzajemny k. 33-35)

Replikując na stanowisko pozwanego głównego-powoda wzajemnego J. F. wskazał, że po dokonaniu prac w dniu 17 grudnia 2014 roku nie był informowany przez zamawiającego o wadach dzieła, a wiedzę taką powziął dopiero w dniu 19 marca 2015 roku. Jednocześnie zaprzeczył, aby wymienione przez pozwanego głównego wady w ogóle istniały. (odpowiedź na sprzeciw k. 57-59, odpowiedź na pozew wzajemny k. 64-66)

W toku dalszego postępowania podtrzymały stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 77-85, k. 88-96, k. 125-128, k. 139-144)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód główny-pozwany wzajemny J. F. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem jest m.in. montaż bram garażowych.

(dowód z przesłuchania powoda głównego-pozwanego wzajemnego 00:02:02-00:23:01 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, wydruk z (...) k. 17-18, okoliczności bezsporne)

W dniu 19 września 2014 roku J. F. zawarł z pozwanym głównym-powodem wzajemnym umowę nr (...), na mocy której zobowiązał się wykonać bramę garażową (...) o wymiarach 2500x2100, a następnie dokonać jej montażu. Wartość przedmiotu umowy strony ustaliły na kwotę 3.900 zł, na poczet której P. G. uiścił zaliczkę w kwocie 1.000 zł. W umowie zastrzeżono ponadto, że po wykonaniu usługi montażowej zleceniodawca zobowiązany jest do podpisania protokołu odbioru robót montażowych. Zapłata pozostałej części ceny przez zamawiającego miała nastąpić w chwili dostarczenia towaru w umówione miejsce.

(zeznania świadka I. G. 00:02:43-00:32:54 protokołu elektronicznego z dnia 19 września 2016 roku, umowa k. 9-10, faktura k. 8, okoliczności bezsporne)

Pomiar otworu bramowego został wykonany przez J. F. i jego pracownika M. S.. Sama brama wraz z usługą montażu zamówiona została w firmie zewnętrznej – (...) -PARK (...), będącej przedstawicielem firmy (...), powodowi głównemu

zależało bowiem, aby przeszkolić swoich pracowników w zakresie montażu, ponieważ nie mieli oni dotychczas takiego doświadczenia. Gotowa brama została dostarczona pozwanemu głównemu w dniu 23 października 2014 roku. Do montażu powód główny oddelegował swoich pracowników, obecni byli także pracownicy firmy (...), którzy po przybyciu na posesję pozwanego głównego uznali, iż otwór na bramę jest zbyt mały i trzeba rozkuć posadzkę. P. G. zobowiązał się skuć podłogę, a montaż przełożono na dzień 25 października 2014 roku. Tego dnia prace zostały wykonane zgodnie z planem, sprawdzono automatykę, zamykanie i otwieranie bramy, pozwanego głównemu zostały wydane dwa piloty od bramy. Po zamontowaniu bramy nad jej konstrukcją powstał prześwit, w zakresie którego zastrzeżenia złożył zamawiający. Osoby montujące bramę uznały jednak, że po dokonaniu ocieplenia nadproża styropianem, prześwit ten zostanie zlikwidowany.

Po zakończeniu prac pozwany główny odmówił podpisania protokołu odbioru pracy wyjaśniając, że uczyni to w siedzibie firmy powoda głównego, wtedy też ureguluje pozostałą część ceny.

(dowód z przesłuchania powoda głównego-pozwanego wzajemnego 00:02:02-00:23:01 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego wzajemnego-powoda głównego 00:24:49-00:52:28 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, zeznania świadka I. Ł. 00:06:40-00:22:54 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka M. S. 00:24:17-00:00:36:12 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka S. M. 00:47:38-00:56:52 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka I. G. 00:02:43-00:32:54 protokołu elektronicznego z dnia 19 września 2016 roku, protokół odbioru robót montażowych k. 11)

Pozwany główny-powód wzajemny nie stawił się w umówionym czasie w siedzibie J. F., nie uregulował również należności za bramę. Jednocześnie P. G. wraz z żoną uznali, że prześwit nad bramą jest zbyt duży, co zostało zgłoszone wykonawcy.

(dowód z przesłuchania powoda głównego-pozwanego wzajemnego 00:02:02-00:23:01 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego wzajemnego-powoda głównego 00:24:49-00:52:28 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, zeznania świadka I. Ł. 00:06:40-00:22:54 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka I. G. 00:02:43-00:32:54 protokołu elektronicznego z dnia 19 września 2016 roku)

J. F. uznał podnoszone przez zamawiającego zarzuty dotyczące montażu i umówił się z pozwanym głównym na podniesienie bramy. Początkowo prace zaplanowane zostały na końcówkę listopada, żona zamawiającego nie zgodziła się jednak na to, aby poprawek podjęła się przybyła na miejsce montażu osoba. Wykonawca zgodził się wówczas poszukać innego pracownika.

(dowód z przesłuchania pozwanego wzajemnego-powoda głównego 00:24:49-00:52:28 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, zeznania świadka I. Ł. 00:06:40-00:22:54 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka I. G. 00:02:43-00:32:54 protokołu elektronicznego z dnia 19 września 2016 roku)

Pismem z dnia 3 grudnia 2014 roku P. G. wezwał wykonawcę do wykonania prac poprawkowych pod rygorem odstąpienia od umowy.

(wezwanie k. 12, okoliczności bezsporne)

Ostatecznie termin wykonania prac poprawkowych został wyznaczony na dzień 17 grudnia 2014 roku. Prace zostały wykonane przez P. S., będącego pracownikiem firmy (...) oraz M. S., którzy zgodnie z życzeniem zamawiającego podnieśli bramę, czym doprowadzili do zlikwidowania prześwitu pomiędzy bramą a nadprożem. Po zakończeniu prac montażowych dokonane zostały zmiany w zakresie ustawień automatyki bramy, z uwzględnieniem okoliczności, iż brama była osadzona w dolnej części na klinach, które tymczasowo pełniły funkcję wylewki. Po przeprowadzeniu wszystkich prac brama otwierała się i zamykała, a jej działaniu nie towarzyszyły żadne niepokojące odgłosy. Kilka

dni później na polecenie powoda głównego została wykonana wylewka na posadzce w garażu, co miało na celu zniwelowanie prześwitu, jaki powstał na dole bramy. Koszt wylewki poniósł J. F..

Zgodnie z ustnymi ustaleniami P. G. miał uregulować pozostałą część ceny po dokonaniu prac poprawkowych. Wtedy także miał zostać podpisany protokół odbioru robót montażowych.

(dowód z przesłuchania powoda głównego-pozwanego wzajemnego 00:02:02-00:23:01 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, dowód z przesłuchania pozwanego wzajemnego-powoda głównego 00:24:49-00:52:28 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, zeznania świadka I. Ł. 00:06:40-00:22:54 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka M. S. 00:24:17-00:00:36:12 protokołu elektronicznego z dnia 24 marca 2016 roku, zeznania świadka P. S. 00:36:50-00:45:50, zeznania świadka I. G. 00:02:43-00:32:54 protokołu elektronicznego z dnia 19 września 2016 roku)

Pomimo poczynionych ustaleń zamawiający nie zapłacił pozostałej części ceny. Pismem z dnia 19 stycznia 2015 roku J. F. wezwał pozwanego głównego-powoda wzajemnego do zapłaty w terminie 7 dni nieuiszczonej należności, które to wezwanie próbował doręczyć osobiście w dniu 19 stycznia 2015 roku, a wobec odmowy przyjęcia ze strony zamawiającego, wysłał w dniu następnym.

W dniu 2 lutego 2015 roku powód główny-pozwany wzajemny sporządził fakturę korygującą, celem dokonania zmiany formy płatności z gotówkowej na przelew, po czym fakturę w nowym kształcie wysłał P. G..

(dowód z przesłuchania powoda głównego-pozwanego wzajemnego 00:02:02-00:23:01 protokołu elektronicznego z dnia 21 kwietnia 2017 roku, wezwanie do zapłaty k. 13-14, faktura korygująca k. 15, wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki k. 16, potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty k. 19)

W dniu 5 lutego 2015 roku na zlecenie pozwanego głównego-powoda wzajemnego została wydana opinia, w treści której serwisanci firmy (...) stwierdzili następujące wady montażu: za wysokie umieszczenie przewodnic pionowych o 2 cm, brak smarowania łożysk i sworzni rolek, sprężyn i linek, nieprawidłowe nawinięcie linek, niewłaściwe zaprogramowanie napędu, za wąskie rozstawienie przewodnic w poziomie. Ponadto w opinii wskazano na brak płaszczyzny i poziomu wylanej posadzki.

(opinia k. 42)

Pismem z dnia 9 marca 2015 roku, doręczonym w dniu 19 marca 2015 roku, P. G. złożył wykonawcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy, wzywając jednocześnie do zwrotu uiszczonej zaliczki w kwocie 1.000 zł.

(oświadczenie k. 40-41, potwierdzenie odbioru przesyłki k. 44-45, okoliczności bezsporne)

Brama garażowa (...) stanowiąca przedmiot umowy stron została zamontowana w sposób prawidłowy, z mechanicznego i geometrycznego punktu widzenia nie można mieć do niej żadnych zastrzeżeń. Wrota bramy otwierają i zamykają się, nie dochodzi do ich blokowania, czy też zatrzymania, linki nawijają się w sposób prawidłowy, konstrukcja zachowuje sztywność podczas pracy wrót, prawidłowo działa również fotokomórka. Zarówno we wrotach, jak i konstrukcji bramy brak jest wad o charakterze istotnym. Na dzień 9 listopada 2016 roku wrota bramy były silnie zabrudzone i zakurzone, co utrudniało prawidłowe ich funkcjonowanie i wymaga całościowego czyszczenia oraz całkowitej regulacji i konserwacji elementów. Dla prawidłowego funkcjonowania wrót niezbędne jest ponadto usunięcie wszystkich materiałów budowlanych z belek stalowych nad konstrukcją wrót, które powodują jej zabrudzenie. Montaż wrót został przeprowadzony w taki sposób, aby można było ułożyć płytki podłogowe, co jest standardowym i celowym posunięciem. Przedmiotowy typ bramy z uwagi na zastosowane rozwiązania konstrukcyjne i montażowe winny być instalowane po zakończeniu prac budowlanych i wykończeniowych, „na czysto”.

(pisemna opinia biegłego K. Ś. k. 106-110, ustna uzupełniająca opinia biegłego K. Ś. 00:06:24-00:30:00 protokołu elektronicznego z dnia 20 marca 2017 roku)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia, nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania stron oraz zeznania świadków. W złożonych zeznaniach strony odniosły się do poszczególnych etapów wykonywanych prac montażowych, pozostając w zgodzie co do tego, że po pierwszym montażu strona zamawiająca zgłaszała zastrzeżenia odnośnie zbyt dużego prześwitu nad górną konstrukcją bramy, na skutek czego J. F. zobowiązał się do przeprowadzenia prac poprawkowych, co ostatecznie miało miejsce w dniu 17 grudnia 2014 roku. Sąd przyjął przy tym, że opisane zastrzeżenie było jedynym, jakie w ramach pierwszego montażu zgłosił zamawiający, z relacji pozwanego głównego-powoda wzajemnego oraz świadka I. G. nie wynika bowiem, aby informowali oni wykonawcę o innych nieprawidłowościach, te nie wynikają również z pisma P. G. opatrzonego datą 3 grudnia 2014 roku. Sąd przyjął ponadto, że w ramach montażu poprawkowego, sprowadzającego się w istocie wyłącznie do podniesienia konstrukcji bramy, wszelkie prace zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, zaś sama brama funkcjonowała należyście. W powyższym zakresie za podstawę poczynionych ustaleń Sąd przyjął depozycje świadków M. S. i P. S.. Osoby te zgodnie podały, że na skutek wykonanych prac zlikwidowano prześwit nad górną konstrukcją bramy, same wrota zaś zamykały się, dochodziły do ścianek, a ich działaniu nie towarzyszyły żadne niepokojące odgłosy. Tym samym Sąd odmówił wiarygodności relacji I. G., która podnosiła, iż brama skrzypi, wszędzie są szpary, dziury, a wrota bramy przy zamykaniu opadają po skosie. Relacja ta nie tylko jest sprzeczna z zeznaniami w/w świadków, ale także nie znajduje żadnego potwierdzenia w opinii biegłego K. Ś.. Biegły ten jednoznacznie stwierdził, że wrota zostały zamontowane w sposób prawidłowy, dodając, iż z mechanicznego i geometrycznego punktu widzenia nie można mieć do nich żadnych zastrzeżeń. Istotne są przy tym uwagi poczynione przez biegłego podczas oględzin bramy zamontowanej u pozwanego głównego, a mianowicie, że konstrukcja zachowuje poziom, pion, geometrię przestrzenną oraz sztywność podczas podnoszenia i opuszczania wrót, brama została wyregulowana w taki sposób, aby pozostawić prześwit na dole o wysokości około 25 mm, co zdaniem biegłego było celowym działaniem nakierowanym na przyszłe położenie płytek podłogowych, brama nie zacina się podczas działania, fotokomórka działa prawidłowo, zaś podczas pracy wrót słyszalne są wyłącznie odgłosy toczenia się rolek i praca konstrukcji. W ocenie Sądu spostrzeżenia biegłego w całości deprecjonują zeznania I. G., dając asumpt do wniosku, że prace montażowe zostały wykonane w sposób prawidłowy. Sądowi nie umknęło przy tym, że pozwany główny-powód wzajemny wprawdzie kwestionował jakość prac wykonawcy, to jednocześnie po dniu 17 grudnia 2014 roku nie zgłosił J. F. pisemnie żadnych zastrzeżeń w tym zakresie (twierdzenia I. G. na okoliczność sporządzenia stosownego pisma okazały się całkowicie gołosłowne). Znamienne jest jednocześnie, że P. G. dopiero w lutym 2015 roku zlecił wydanie prywatnej opinii, która miała na celu wykazanie błędów montażowych, przy czym tłumaczenie pozwanego głównego, iż potrzebował czasu na znalezienie odpowiedniego podmiotu, w świetle zasad doświadczenia życiowego uznać należy za całkowicie nieprzekonujące.

Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd przyjął również opinię biegłego K. Ś.. Oceniając opinię biegłego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym oraz przeprowadzonych przez siebie oględzinach zamontowanej u P. G. bramy. W złożonej opinii biegły jednoznacznie wskazał, że brama ta została zamontowana w prawidłowy sposób i brak jest w odniesieniu do niej zastrzeżeń o charakterze mechanicznym i geometrycznym. W ocenie biegłego brama ta działa w sposób prawidłowy, nie zacina się w położeniach pośrednich, a jej „oporna” praca jest skutkiem dużego zanieczyszczenia jej konstrukcji, przy czym co istotne, zanieczyszczenie to biegły ocenił na dzień dokonywania oględzin, tj. 9 listopada 2016 roku. Zdaniem Sądu opinia biegłego ortopedy (podstawowa oraz uzupełniająca) stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody.

Podstawy rozstrzygnięcia nie mogła stanowić natomiast prywatna opinia sporządzona na zlecenie pozwanego głównego-powoda wzajemnego, albowiem posiadała ona walor wyłącznie dokumentu prywatnego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo główne jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości jeśli chodzi o żądanie główne i w części w zakresie żądania odsetkowego. Powództwo wzajemne okazało się natomiast niezasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego o umowie o dzieło, jak również, z uwagi na datę zawarcia przedmiotowej umowy, przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.), bowiem przepisy tej ustawy stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny) (art. 1 ust. 1 ustawy), w myśl zaś art. 638 k.c. w brzemieniu obowiązującym na dzień 19 września 2014 roku, jeżeli z artykułów poprzedzających nie wynika nic innego, do rękojmi za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży, z kolei art. 627¹ k.c. stanowił, iż do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej.

Na wstępie należy podkreślić, że zawarta przez strony w dniu 19 września 2014 roku umowa jest umową o dzieło, gdyż zawiera wszelkie elementy przedmiotowo istotne tejże umowy. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. O zakwalifikowaniu umowy do danego typu, decyduje zaś jej treść ustalona przez strony. Umowa o dzieło jest umową określonego rezultatu (ma na celu wytworzenie dzieła, tu: wykonanie bramy garażowej oraz jej montaż).

W przedmiotowej sprawie bezspornym był fakt zawarcia przez strony wskazanej umowy, jak również okoliczność, iż powód główny w ramach ustalonego w umowie wynagrodzenia zobowiązał się do zamontowania bramy garażowej na posesji pozwanego głównego. Poza sporem pozostawało ponadto, że na poczet zawartej umowy P. G. uiścił zaliczkę w kwocie 1.000 zł, zaś pozostała część ceny w kwocie 2.900 zł podlegała zapłacie w chwili dostarczenia dzieła zamawiającemu. Wątpliwości nie budziła również okoliczność, iż zamawiający nie zapłacił wykonawcy kwoty, o której mowa wyżej, nie podpisał także protokołu odbioru robót montażowych. Sąd ustalił ponadto, że brama garażowa została zamontowana u pozwanego głównego w sposób prawidłowy, nie posiadała nie tylko wad istotnych, ale właściwie żadnych wad, jedyne zastrzeżenia zgłoszone przez biegłego dotyczyły bowiem wyłącznie dość „ciężkiego” działania, co było spowodowane dużym zabrudzeniem jej elementów konstrukcyjnych. Jednocześnie, o czym była już mowa, w opinii biegłego właściwości funkcjonalne bramy zostały zachowane, wrota pracowały w sposób prawidłowy, brak było luzów, a sama konstrukcja została prawidłowo osadzona w otworze bramowym. Zdaniem Sądu nie można przy tym tracić z pola widzenia okoliczności, że biegły dokonywał oględzin bramy prawie dwa lata po przeprowadzeniu prac poprawkowych, w sprawie zaś nie zostało wykazane w żaden sposób, iż w dniu 17 grudnia 2014 roku stan bramy – jeśli chodzi o czystość jej konstrukcji – był taki jak w dacie oględzin. Opinia biegłego daje wręcz podstawę do przyjęcia, iż jedną z przyczyn zabrudzenia tejże były warunki panujące w garażu pozwanego głównego. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że prace montażowe zostały przeprowadzone w sposób nieprawidłowy, także w tym sensie, iż wykonawca oddał konstrukcję zabrudzoną, nienaoliwioną itp., jeśli z tego faktu chciał wywodzić dla siebie korzystne skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinność taka jawiła się tym bardziej zasadna, jeśli uwzględnić okoliczność, że powód główny konsekwentnie twierdził, że oddał do użytku konstrukcję czystą, na powyższe wskazywali także świadkowie, którzy wykonywali prace montażowe. Powinności tej P. G. jednak nie sprostał. O czym była już mowa w sprawie nie zostało wykazanie, aby po wykonaniu prac poprawkowych brama funkcjonowała w sposób nieprawidłowy, w aktach sprawy brak jest także chociażby dokumentacji zdjęciowej, która pozwoliłaby ocenić stan bramy w chwili zakończenia wszelkich prac. Za niesporne uznać przy tym należy, że sporządzenie takiej dokumentacji było jednym z najlepszych sposobów na wykazanie, iż przynajmniej część prac zostało wykonanych w sposób nieprawidłowy. W świetle powyższych rozważań, a w szczególności treści opinii biegłego, która co istotne nie była kwestionowana przez P. G., Sąd doszedł do wniosku, iż powód główny wykonał dzieło

w sposób prawidłowy, czego konsekwencją musiało być przyjęcie, iż ma on prawo domagać się wynagrodzenia zgodnie z zawartą umową. Sąd dostrzega przy tym sugestię biegłego, który uznał, że prace montażowe nie zostały wykonane do końca, to jednocześnie, jak wyjaśniono wyżej, w sprawie nie zostało w żaden sposób wykazane, iż obecny wygląd bramy jest pokłosiem działania wykonawcy, powyższego nie da się w szczególności wywieść z zachowania zamawiającego, który po dniu 17 grudnia 2014 roku nie zgłosił wykonawcy żadnych zastrzeżeń, nie składał reklamacji itp. Co przy tym oczywiste, skoro powód główny wykonał dzieło w sposób prawidłowy, po stronie pozwanego głównego nie ziszczyły się przesłanki, o których mowa w art. 8 ustawy o szczególnych warunkach ustawy konsumenckiej, które uprawniałyby go do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W takim stanie rzeczy oświadczenie P. G. z dnia 9 marca 2015 roku nie mogło odnieść skutku prawnego.

Mając powyższe na uwadze, w sprawie z powództwa głównego, Sąd zasądził od pozwanego głównego na rzecz powoda głównego kwotę 2.900 zł z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo główne w pozostałej części żądania odsetkowego.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociaż by nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Jednocześnie odsetki te Sąd zasądził od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, zgodnie bowiem z wystawionym wezwaniem do zapłaty, P. G. był zobowiązany do zapłaty kwoty 2.900 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, tj. od dnia 21 stycznia 2015 roku.

W zakresie sprawy z powództwa wzajemnego powództwo to podlegało natomiast oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód główny-pozwany wzajemny wygrał proces z powództwa głównego w zasadzie w całości (J. F. przegrał wyłącznie w zakresie niewielkiej części żądania odsetkowego), w całości wygrał również sprawę z powództwa wzajemnego, a zatem należy mu się od strony przeciwnej zwrot kosztów procesu za obie te sprawy.

W sprawie z powództwa głównego koszty poniesione przez powoda głównego-pozwanego wzajemnego wyniosły 717 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 100 zł, koszty zastępstwa procesowego – 600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa. W sprawie z powództwa wzajemnego koszty poniesione przez powoda głównego-pozwanego wzajemnego wyniosły 180 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego.

Wobec powyższego powyższe kwoty Sąd zasądził od P. G. na rzecz J. F..